

盾の勇者の成り上がり^①

アネコユサギ
Aneko Yusagi

MFブックス

Negyedik fejezet: Különleges támogatás

Végre hajnalodik.

Befejeztük a reggelit és már vártuk a király hívását. Persze, reggel adtak egy kis szabadidőt. Senki sem akarta, hogy úgy érezzük, kirángattak minket az ágyból. Amikor a nap már elég magasan járt, olyan tíz óra körül, a király magához szólított bennünket. Alig tudtuk visszafogni az izgatottságunkat, és a fogadóterembe siettünk. A szívünk majd' kiugrott a helyéről.

„Megérkeztek a Hősök.”

A fogadóterem kinyíló ajtaja egy tizenkét főből álló felvértezett csoportot fedett fel, akik arra vártak, hogy csatlakozhassanak a kalandhoz. Köztük lovagok is.

A király nagyon tudta, hogyan mutassa ki a támogatást irányunkba. Mind meghajoltunk, majd kényelembe helyeztük magunkat, hogy meghallgassuk a javaslatait.

„Ahogy tegnap megbeszéltük, kihirdettem, hogy pártfogókat gyűjtök az utazásaitokhoz. Mint látható a hívásom nem maradt észrevétlen.”

Ha mindenki három társat kap, akkor talán túlélhetjük.

„Nos, egybegyűlt kalandorok, kérlek, válasszatok egy Legendás Hőst, akivel együtt fogtok utazni.”

Várjunk, tehát ők választanak?

Ez sokként ért. Viszont, amikor végiggondoltam, értelmet nyert. Mindannyian másik világból érkeztünk, mit tudhatunk az előttünk álló kalandjainkról? Jobb, ha hagyjuk, hogy a tapasztaltabb polgárok döntsenek.

Mind a négyen felsorakoztunk. A kalandorok felénk fordultak, majd kis csapatokba tömörültek a kiválasztott partnerük előtt.

Öt ember állt Rennél.

Négy Motoyasunál.

Hárman pedig Itsukinál.

És előttem? Igen, nulla.

„De, uram!” – a királyt szólítottam. Hogy lehet ez? Annyira igazságtalan!

A király elbátortalanodott a tiltakozásomra. Majd megszólalt: „Nem számítottam erre.”

„Nem igazán népszerű, igaz?” – a miniszter úgy sóhajtott, mintha semmit sem tehetne az ügy érdekében. A király is érdektelennek tűnt a maga részéről.

Egy köpenyes fickó valamit a fenség fülébe súgott, és úgy tűnt, nevetnek. De, miért?

„Tehát pletykák kaptak szárnyra?”

„Mégis milyen szóbeszéd?” – kérdezte Motoyasu. Különös kifejezés ült ki az arcára.

Annyira igazságtalan ez a helyzet. Nem tudtam megérteni. Olyan, mint amikor általános iskolában csapatokra váltunk szét. Azt hiszem, engem választottak utoljára. Hogy tehették megint ezt velem egy teljesen új világban?

„Úgy tűnik, hogy az emberek sugdolóznak a kastély körül. Azt mondják, hogy a Hősök között a Pajzsos Hős nem sokat tud a világunkról.”

„Mi?!”

„A legendák szerint, a négy megidézett Hős megérte az országunkat. Az emberek kíváncsiak, hogy tényleg képes vagy-e eleget tenni a legendák által kiszabott feltételeknek.”

Motoyasu megbökte az oldalamat a könyökével. „Azt hiszem, valaki kihallgatott minket előző este.”

A játékokról folytatott megbeszélésünkre gondol. Teljesen kihagytak az egészből, csak mert nem hallottam egy játékról?! Különb is, miféle legenda ez? Lehet, hogy nem sokat tudok a királyságról, de még mindig én vagyok a Pajzsos Hős! Bármilyen okból is...

A többiek szerint leragadtam a leghaszontalanabb osztálynál... de kezdjük azzal, hogy ez nem egy játék!

„Ren! Nem lehet nálad öt ember! Osztozkodjunk!”

A kalandorok, akik körülállták Rent (és voltak közöttük férfiak is), hirtelen mögé bújtak és remegtek, mint a nyárfalevél. Úgy viselkedtek, mintha rémült kis bárányok lennének.

Ren idegesnek látszott, és tanácstalanul megvakarta a fejét, majd azt mondta: „Inkább magamnak való ember vagyok. Ha nem tudjátok tartani az iramot, akkor hátrahagylak titeket.”

Viszonylag határozottan mondta, de senki sem mutatta jelét, hogy mozdulni akarna

„Motoyasu! Mit gondolsz erről? Hát nem szörnyű?”

„Nos...”

Egyébként szeretnék rámutatni arra, hogy egy férfi sincs Motoyasu emberei között. Úgy nézett ki az egész, mintha egy bordélyház lenne, vagy valami hasonló.

„Hát nem szeretnék elfogult lenni ebben... de...”

Itsuki egy kicsit zavartnak tűnt, de ezzel azt mondta, hogy nem tudja visszautasítani a neki felajánlott segítséget. Motoyasu köré gyűlt kalandorok mind nők voltak. Azt hiszem, tényleg hatott rájuk valamilyen módon. Olyan volt, mint egy nem kívánatos vonzerő.

„Azt hiszem, az lenne a legigazságosabb, ha egyenlően osztozkodnánk. Tehát minden Hős három embert kapna. De, sajnós nem lenne túl tisztességes, úgy elszakítani őket, hogy már döntöttek.” – Elég korrektnek hangzott, amit Itsuki mondott, és mindenki helyeselt.

„Úgy érted, hogy egyedül kell rajtolnom?”

Én ragadtam itt egy istenverte pajzssal! Ők azok, akik azt mondták, hogy ez a legrosszabb osztály! Ha nincs egy csapatom, akikkel együtt utazhatnék, hogyan váljak erősebbé?

„Uram, ha boldoggá tesz, szolgálhatom a Pajzsos Hőst.” - Motoyasu mellett az egyik nő önként felemelte a kezét.

„Hm? Biztos vagy benne?”

„Igen.”

Aranyos volt és szép arcú, vörös haja pedig a válláig ért. Viszonylag magasnak tűnt, csak pár centivel lehetett alacsonyabb nálam.

„Van még valaki, aki inkább Naofumi-donohoz csatlakozna?”

...Senki sem tett egy lépést sem. A király felsóhajtott.

„Azt hiszem, minden rendben lesz. Naofumi-dono, toboroznod kell még magad mellé társakat az utad során. Minden hónapban támogatni foglak benneteket. Igaz, a mai események miatt, Naofumi-dono első fizetése

magasabb lesz, mint a többieké.”

„I-igenis, uram!”

Tisztességes megoldásnak tűnt. Ha senki sem akar önként velem dolgozni, akkor nekem kell olyanokat találnom, akik segítenek.

„Most pedig, Hősök, ezeket a forrásokat nektek készítettem elő. Kérlek, fogadjátok el.”

A szolgák zsákokat helyeztek el előttünk. Valami nehéz, fémes csörgést hallottam a csomagokból. Miután belenéztem, megláttam a meglehetősen nehéz erszényt.

„Nyolcszáz ezüstöt kap Naofumi-dono, a többiek pedig hatszázat. Kérlek, vegyétek el és kezdjétek meg a kalandjaitokat.”

„Igenis!” - kórusban válaszoltunk.

Mindannyian meghajoltunk hálánk kifejezéséért, mielőtt elhagytuk volna a fogadótermet. Mikor már mindenki kint volt, megejtettük a bemutatkozást.

„Öhm, örülök, hogy megismerhetlek, Pajzsos Hős-dono. Myne Suphia a nevem.”

„Örvendek.”

Nem tűnt annyira félénknek és fenntartások nélkül beszélt velem. Az események lepergése közben, azt hiszem, elfelejtettem megemlíteni, hogy ő az a lány, aki beleegyezett, hogy mellém szegődik.

Fontos számomra, hogy vigyázzak a barátaimra. Különösen azt figyelembe véve, hogy akikkel találkoztam, azok szerint vesztés leosztást kaptam. Mindennek tetejében, Myne egy lány, és én vagyok a Pajzsos Hős. Az én feladatomban, hogy megvédjem.

„Nagyon jó, akkor indulhatunk, Myne?”

Elmosolyodott és bólintott, mielőtt követett volna, ki a szobából.

Egy felvonóhíd volt a kastély és város között. Miután átkeltem, először láthattam igazán a környéket. Múlt éjjel vettem rá egy röpke pillantást, de most, hogy az egész közepén állhattam, tényleg úgy éreztem magam, mintha egy másik világból jöttem volna.

Macskaköves utcák, kőépületek, melyek többségén fából készült céhtáblák lógtak. Ráadásul, finom illatok szállingóztak minden irányból.

„Mit tegyünk?”

„Azt hiszem, bölcs dolog lenne, ha megpróbálnánk jobb felszerelést és páncélt szerezni.”

„Jó ötlet. Azt a pénzt felhasználva, amit a király adott, biztos tudunk venni néhány igazán minőségi holmit.”

Az egyetlen felszerelésem a pajzs, így egy fegyver beszerzésének volt a legnagyobb jelentősége. Anélkül esélyem sincs a szörnyek ellen, és nem is lennék sok hasznára a csapattársaimnak. Ettől függetlenül, minden hősnek van egy fegyvere, ami velük együtt erősödik, ahogy szintet lépnek. Ha nem szedem össze magam, akkor pillanatok alatt le fognak hagyni.

Figyelembe véve, hogy a többiek min mentek keresztül az idézésük előtt, nem látom helyesnek, hogy pazaroljam az időmet. Mindemmellett, hiába ragadtam le egy gyenge osztálynál, Myne itt van velem egy csapatban. Mindent meg kell tennem az ő érdekében is.

„Nos, tudok egy jó üzletet, ha indulásra kész vagy.”

„Mehetünk.”

„Nagyszerű.”

A fegyverek nagyon fontosak, de amire igazán szüksége van az embernek, azok a barátok. Myne elvezetett a főúton egy fegyverbolthoz, amit ismert. Szinte már nem is sétálva, hanem ugrálva.

Elég sokat kellett mennünk a kastélytól, mire Myne végre lassított a léptein, és megállt az üzlet előtt. Egy hatalmas, fából készült, kard alakú céhjel lógott a faajtó felett.

„Ez az az üzlet, amiről beszéltem.”

„Hű.”

A nyitott ajtón keresztül egy pillantást vetettem a belsejére. Mindenféle fegyver lógott a kőfalon. Pontosan olyan volt, mint amilyennek elképzelisz egy 'fegyverüzletet'. Úgy tűnik, különféle páncélok és árucikket kínálnak a kalandorok számára.

„Üdvözetem!” – a tulajdonos barátságosan behívott minket. A 'fegyverbolt' tulaj is teljesen olyan volt, mint amilyennek elképzelné az ember. Éppen a pultnak támaszkodott, amitől az egész jelenet teljesen festői képet tárt elénk. Megkönnyebbültem, amikor megláttam, hogy nem egy pocakos, kövér ember viszi a helyet. Ez tényleg egy teljesen új világ...

„Tehát ez egy fegyverbolt...”

„Látom ez az első alkalom. De, legalább tudad, hogy találj el ide.”

„Tulajdonképpen a társam mesélt erről a boltról.” - Mynere mutattam, aki válaszul felemelte a kezét és meglengette köszönésként.

„Köszönöm szépen... Hé, nem találkoztunk mi már valahol?”

„Már voltam itt korábban uram. Továbbá, nagyon jól ismert ez az üzlet errefelé.”

„Nos, akkor nem az a fajta vagy. Mindenesetre megkérdezhetem, hogy ki a furcsán öltözött barátod?”

Az hiszem, ebben van valami. A világukban kirívónak nézhetik a ruhámat. Valószínűleg úgy festek, mint egy agyatlan, aki bejárja az országot, vagy csak szimplán őrültként kezelnek.

„Szerintem már tudod a választ.”

„Úgy érted... te egyike vagy... a Hősöknek? Hűha!”

A férfi figyelmesen végigmért.

„Nem igazán tűnsz erősnek.”

Nem hiszek a füleimnek!

„Mondd el, mit gondolsz valójában! Fenébe!”

De, az öregnek volt igaza. Tényleg nem úgy néztem ki, mint aki bárkivel is el tudna bánni. Ezért is kell erősebbé válnom.

„Figyelj, Hős-kölyök. Ha nem szerzel tisztességes felszerelést magadnak, akkor a többi kalandor fel fogja törölni veled a padlót.”

„Lehetséges...”

Tetszik a fickó. Őszintének tűnt.

„Úgy látom, hogy te húztad a rövidebbet.”

Éreztem, ahogy rángatózik az arcom a felismeréstől. Hogy terjedhetnek ilyen gyorsan a pletykák? Mindegy. Nem kell elismernem a korábbi vereségemet.

„Én vagyok a Pajzsos Hős, Iwatani Naofumi. A dolgok keményebbé válhatnak, ezért a támogatásodért jöttem.” – Ez egy agresszív módja a bemutatkozásnak, de meg kellett győznöm magamat is.

„Naofumi-dono... Nos, remélem rendszeres látogató leszel erre felé. Lássuk, mit tehetünk!”

Barátságos egy fickó, az biztos.

Myne odament és megszólalt: „Hé, uram, nincs valami jó felszerelése a barátom számára?”

„Biztos vagyok benne, hogy van, de milyen árkategóriában nézelődtök?”

„Nos...”

Myne úgy nézett rám, mintha számolna valamit.

„Legfeljebb, olyan kétszázötvenegy ezüstöt tudnánk elkölteni.”

Csak nyolcszáz érmevel indultunk, és arra készülünk, hogy abból felhasználjunk kétszázötvenet felszerelésre. Így marad elég fogadóra, ételre és emberek toborzására a csapatba?

„Ennyit? Nos akkor, itt kellene kezdenetek.” – mondta a tulaj, miközben körbement a boltban és leemelt különböző fegyvereket a falról.

„Mondd kölyök, van kedvenc fegyvernemed?”

„Még nincs.”

„Ha így állunk, akkor egy olyan kardot javaslok, amit kezdők is könnyen tudnak forgatni.” – majd rárakott számtalan kardot a pultra. „Ezek itt mind vértisztítóval vannak bevonva, így nagyon könnyen kezelhetőek.”

„Vértisztító?”

„A vértől és az alvadt vértől elkorrodálódik a fegyver pengéje, így sokkal nehezebbé válik a karbantartása. Ezekkel a kardokkal nincs ilyen probléma.”

„Húha...”

Meglepődtem, aztán elgondolkoztam egy pillanatra és eszembe jutott, hogy még a saját világomban is elveszíti a kés az élet, a hús felaprítását követően. Felteszem ez azt jelenti, hogy sokáig élesek maradnak. A fegyvereket bámultam rövid ideig. Sokkal magasabb színvonalúak, mint bármelyik kard másolata, amit láttam korábban. Tényleg igazi fegyvereknek tűnnek.

„Elhelyezési sorrendben felsorolva: vas, mágikus vas, mágikus acél és ezüst vas. Ahogy haladsz felfelé, egyre drágább lesz, de a minőség növekedése is óriási.”

Különböző mértékben keményítették fel az ércet a gyártás során? Úgy tűnik, hogy mindegyik vasból készült.

„Vannak még jobb minőségű fegyvereink is, de azok kiesnek a kétszázötvenes tartományból. Tényleg ez minden, ami közül választhatsz.”

Hallottam már erről ezelőtt. Olyan, mint egy videójáték, ahol az első városban még nincsenek olyan jó fegyverek. Azonban, ennek az üzletnek nagyon széles a választéka. Ettől már inkább tűnik online játéknak. De, megint csak, ez nem egy játék! A valóságban, bármelyik valóságban, egy fegyverboltnak a fővárosban jó portékákkal kell rendelkeznie, nemde?

„Egy vaskard... Hmm...”

A kezembe vettem az egyiket és valóban nagyon nehéz volt. A pajzsom szinte annyira könnyű, hogy észre sem veszem a viselését, míg ezeknek a

fegyvereknek már jelentős súlyuk van. Majd ezek közül kell valamelyiket használnom a szörnyek ellen, amikkel összefutunk a későbbiekben...

„Áú!”

Hirtelen, mintha áram rázott volna meg. A vaskard, amit fogtam, kirepült a kezemből.

„Mi a...”

Az üzlet tulajaja és Myne is rám nézett, majd a földön fekvő fegyverre. A kard felé nyúltam megint, azt feltételezve, hogy csak elejtettem. A kezemben tartottam, mintha mi sem történt volna. Mi volt ez? Kíváncsi vagyok, hogy mi történt, amikor a fájdalom végigfutott a karomon.

„Aú!”

Mi a franc folyik itt? Az üzletvezetőre meredtem, azt gondolva, hogy benne lehet a keze, de ő csak megrázta a fejét. Nem hiszem, hogy Myne hátrálatna, de a biztonság kedvéért, neki is a szemébe néztem.

„Olyan, mintha csak kirepülne a kezedből.”

De, ez nem lehet... nem lehet. A tenyeremre bámultam egy pillanatig. Ekkor szavak kezdtek megjelenni a perifériás látásomban.

Legendás Fegyverzet specifikáció: A kijelölt felszerelés mellett használt fegyver megsérti a szabályzatot.

Mi a fene?

Előhoztam a sűgó képernyőt és gyorsan végigfutottam a szövegrészen. Megtaláltam!

A Hősök, a kijelölt Legendás Fegyverzetükön kívül, nem vehetnek másik fegyvert a kezükbe azzal a szándékkal, hogy harcoljanak vele.

Mi?! Ez azt jelenti, hogy nem használhatok a pajzsomon kívül semmi mást a csatákban? Milyen gagyi játék az, amiben csak pajzssal lehet harcolni?

„Nos,” – összerezzenve és felemelt arccal mondtam a többieknek – „úgy néz ki, hogy csak pajzsot használhatok...”

„De, miért? Megnézhetem én is?”

A bolt tulajdonosa felé tartottam a pajzsos karomat. Ez minden, amit tehetek, hiszen nem tudom levenni. Az öreg suttogott valamit magában és egy kis fénylabda repült a pajzsom felé, majd értelmetlenül lepattant róla. „Nos,” – kezdte – „olyan, mint egy átlagos kispajzs... de úgy viselkedik, mint...”

„Ó, tudtad?” – kérdeztem.

A státuszképernyőmon Kis Pajzs névvel van ellátva a pajzsom és mellette zárójelben ott van, hogy 'Legendás Fegyverzet'.

„Látod a pajzsod közepébe ágyazott kis ékkövet? Úgy érzem, hogy nagy mennyiségű energia koncentrálódik benne. Próbáltam belenézni a felbecsülés mágiámmal, de nem tudtam semmi hasznos információt kinyerni belőle. Ha valahogy meg lenne átkozva, akkor azt azonnal tudnom kellene.” – felsóhajtott, miközben rám nézett és simogatta a szakállát, mely a védjegyét képezte. „Nos, mutattál nekem néhány érdekes dolgot, de feltételezem, hogy védelmi célt szolgáló felszerelésekre is szükséged van.”

„Igen, kérem.”

„Most is mutathatok kétszázötven érme értékben páncélokat, de, az azt jelenti, hogy mellvérték közül választhatok.”

Figyelembe véve, hogy már van egy pajzsom, egyet kell értenem vele. Az öreg különböző páncélokot mutatott, elszórtan a boltja különböző szegleteiből.

„A teljes lemezvért akadályozza a kalandort a mozgásban, így nem illik hozzá, míg kezdők számára a láncing a legideálisabb.”

A láncing felé nyúltam, ami aztán csörömpölni kezdett a kezemben. Ez a felső teljes egészében láncszemekből készült! Legalábbis, csak erre tudtam gondolni. Ez minden, amit fel tudsz ajánlani?

Egy villogó ikon jelent meg, amit gyorsan meg is nyitottam.

Láncing: Növeli a védelmi erőt

Használat: Vágásellenállás

Méret: Kicsi

Értem. Azért nem ugrott fel információ a kardról, amikor megérintettem, mert nem vértézhettem fel vele magamat.

„Mennyibe kerül?” – kérdezte Myne a tulajdonostól.

„Adok kedvezményt, így 120 érméért a tiétek lehet.”

„Mennyit kapnánk érte?”

„Hm... gondolom olyan száz körül.”

„Miért kérded?”

„Azért érdeklődtem, mert, ha a Pajzsos Hős kinövi, akkor valószínűleg el kell adnunk.”

Kezdtém megérteni. Még mindig egyes szintű vagyok és később, ahogy feljebb lépek jobb dolgokat is felvehetek, ami azt jelenti, hogy a láncing

nem feltétlenül fog hasznomra lenni sokáig. Úgy tűnik a boltok vannak jobb páncéljai is, de mégis ez a legjobb, amit kínálhatnak a jelenlegi szintemen.

„Rendben, akkor elvisszük.”

„Köszönöm szépen. Majd mondok rólatok pár jó szót hálám jeléül.”

Köszönetet mondtunk, majd átnyújtottuk a 120 ezüstöt és megkaptuk a láncinget.

„Szeretnéd itt felvenni?”

„Igen.”

„Nagyon jó, akkor erre fájadj.”

Elvezetett az öltözőhöz, ahol lecseréltem a felsőmet a láncingre. Aztán becsomagolta a korábbi ruháimat egy zsákba és átadta nekem.

„Hé, most már alakulsz kinézetre, kölyök!”

„Köszönöm.”

Azt hiszem, valami szépet akart mondani.

„Rendben, Hős-dono. Készen állunk a harcra?”

„Ne is fecséreljük az időt!”

Mikor Mynenel elhagytuk a boltot, kezdtem úgy érezni, mintha tényleg igazi kalandorok lennénk.

A kastélyon keresztül léptük át a főkaput. Útközben, egy lovag meghajolt előttem és én visszaintettem neki válaszul. Jó érzés volt.

Milyen izgalmas! A kalandjaim végre elkezdődtek.